

ענין תב ל ו ר

ריה זה יום גדול למדינת ישראל וראשונה המשתחררת. ציף שמבלולו, התחמת (לשעבר חוף המסתיק) בא לביקור ממלכתי.

הציף (שהיה בעבר נערשליה של קצין-המחוז הבריטי, עד שבא במקומו) נתקבל בנמל-האחר עלידי נשיא המדינה, ראש הממשלה, הרמטכ"ל, המפקח הכללי של הי-מסרה ומזכיר מועצת פועלי לוד. בצהריים היה אורח משק משמר-הגליל, והביע את התפעלותו מהישגי הסוציאליזם הישראלי.

אחרי-הצהריים ביקר בקרית-חבקוק בגב, ואמר שעל עמי אפריקה ללמוד מישראל איך לכבוש את השממה.

ערב נתקבל הציף שמבלולו עלידי ילדי ירושלים, שנופפו את דגלני ישראל חלטה התחמת (אדום-ירוק-צהוב-כחול-שחור), עם ארבעה כוכבים סגולים). תזמורת מכבי-אש ניגנה בעת המעמד התגיגי את הסימפוניה השלישית של בטהובן, המשמשת הימנון זמני למדינה האפריקאית החדשה, עד ש מתברגאויס מס.רסס מניו-אורלינס יסיים את חיבור ההימנון החדש.

ראשי-הממשלה, שמבלולו ובן-גוריון, קיימו דיונים ממושכים ומעמיקים, בהם תירגם מר בן-גוריון באונו ציף שמבלולו קטעים מובחרים מן התניך לשפה הסהאליית. לאי-חר מכן פירסמו שני המנהיגים הודעה משותפת, בה תבעו לשים קץ להפלייה, לניאוף, למלחמה, לקולוניאליזם, למשקאות חריפים, לגלות, לאוימים הודיים ולעבריינות הצעירה.

כאשר יצא הציף את הארץ, בדרכו ל-פגישה עם תת-שר האוצר הצרפתי בעניין הגדלת המענק השנתי לממשלתו, הכריז כי האנשות כולה תזכור לעד את מעשי-הגבורה של מר בן-גוריון, בימים שעמד בראש לוחמי תרות ישראל ופיקד על התקפות הנועזות על הצבא הבריטי, שהביאו לשיח-רור הארץ. מר בן-גוריון ענה בדברים נרגשים על בודהא ואפלטון, והגיש לאורה הרם כשי תתימקלע עוזי, כסמל לשיאית-השלום של שני העמים. כן הובטחו חלטה התחמת שני מומחים ישראלים לגידול עגבניות מאנימיירק.

★ ★ ★

בדיחה? לאו דוקא. כל זה קרה, וקורה, ועוד יקרה. ולמה לא? היבשת השחורה מלאה מדינאים חדשים, שאין להם עיסוק רב, והששים בקראת ביקור-חינם במדינה אכזרית, שם יכבדו אותם בכל הכיבודים הממלכתיים שטרם הספיקו להתרגל אליהם. כתחלת-מעבר, בדרך לפאריס או ללונדון, ישראל היא ממש סעיף הכרחי בלוח-הנסיעות של העסקן האפריקאי ה-משרת את המערב.

המנהיגים האמיתיים של תנ"ך עתה-שיחורו האפריקאית אינם באים. לא קוואמה אנקרומה, לא סקו טורה, לא אנטואן גיזננה. בינתיים באים רק הקוויזלינגים שהומלכו עלידי השלטון הזר בי-ניגריה, בראחומיי, במאלאגאש, בקונגו הצרפתית וכוזלטה העיי-לית.

אך אם תגלה ישראל כשרון וכוח-התמדה, אולי יבואו ברבות הימים גם אנשים הנ"ל נים יותר, כמו יומו קניאטה. לא אין כל רע בכך. זה שהה אפילו את הכסף שזה עולה. הקשרים האישיים, הנרקמים בצורה זו, אינם יכולים להזיק, ואולי אף יועילו במקצת. אומנם, כבר אין מדברים כיום על כך שבעזרת שמבלולו ושתי "גאונג" את הגוש הערבי, אך מי יודע, אולי יוכלו קולו של שמבלולו בי-עזרת א"י"ם למנוע באחד הימים קבלת החלטת-גינני כלשהי נגד ישראל? כל זה טוב ויפה, אך בתנאי אחד: שלא

גייחס לשפע זה של ביקורים ממלכתיים ערך של ממש. זה נחמד. זה חיובי. אך זה אינו רציני.

★ ★ ★

פכנה מתחילה כאשר מנסים סוכי גי-פירסום ורזיון להשתמש בביקורים נחמדים אלה לחסות על העדרה המוחלט של מדיניות-חוף ישראלית. כאשר מנסים פוליטיקאים ממולחים לתאר עסקי-יבוא אלה כהישגים מדיניים מזהירים, כהוכחה לכך שישראל אינה מבודדת, שהיא משת-לבת והולכת במערכות עולמיות.

זוהי, כמוכן, אשליה אווילית ר-מפוכנת.

כל מדיניות-חוף היא מיבצע מתוכנן, בעל מטרה ברורה, המשתרע על עשרות שטחים. זוהי מיסגרת המשלבת אלפי פעו-

של השיבה עיקבית, של קביעת יעדים ובידור אמצעים. בין כל אלה לבין ביקורו של ציף שמכי לודו - אין ולא כלום.

★ ★ ★

איני כותב דברים אלה כדי לחזור וללמחות ביקורת על פעולתי ממשלת ישראל בשטח המדיני.

הפעם ברצוני להפנות את תשוי מתחילת לתופעה חמורה הרבה יותר, המקיפה את כל שטחי-הי-חיים של המדינה: החלפת היצי-רה המקומית בעיסקי-יבוא-ייצוא. לאחרונה התבשרנו על שורה של הישגים מזהירים של נערי בן-גוריון בשטח האמ-נותי. כולם קשורים בנדבכים. נדבן פלוגי, שאסף כל חייו גרוטאות

עסקי יבוא: נשיא דאחומיי מגיע לביקורו בישראל

אמנותיות מכל הבא ליד, החלית להעביר אוסף זה לישראל - והממשלה הודיעה שתבנה סביבו מוזיאון לאומי. פסל דגול א' החליט לנדב לישראל את דפוס-היציקה תרומה אמנותית חשובה אחרת.

כל אמצעי המדינה הישראלית והחברה הישראלית מגויסים כדי לייבא ארצה יצירות של אמנים זרים, שאין להם שום קשר עם חיי הארץ, גורל הארץ ונוף הי-ארץ - בעוד שלא איכפת לאיש מה קורה לאמן הישראלי.

בולמוס הייבוא הווה בא במקום היצי-רה המקומית. בעוד הכשרונות המעטים שיש לנו ברוחם לאמנים, אנו ממלאים את הארץ ביצירות זרות ובגרוטאות זרות, בונים סביבן מוזיאונים לאמנים ומשתע-שעים באשלייה כי אנו נמצאים בפסגת האמנות העולמית.

★ ★ ★

ימי מלחמת-ש"ח היתה קימת אסכולה שסברה כי כדאי לייבא בהמר-ניהם קצינים יהודיים מחוץ-לארץ, תחת להפקיד את גורל האומה בידי הנערים ה-מקומיים, חסרי הניסיון. למולנו הרב, נת-גלתה סחורת-הייבוא כפגומה. רק קצין זר אחד, אלוף דויד מרכוס, הוכיח את יכולתו בתנאי הארץ. אך מה היה קורה אילו היו הקצינים הזרים מסוגלים לפקד על הטיבות צה"ל?

יידן, אלוף, אכירן וחבריהם היו נשאים מספדי גודדים ופלוגות, כלי כל אפשרות להוכיח את כו-חם. הכשרון הצבאי הישראלי

היה נחנק כאיכו. היינו נשאים צבא קולוניאלי בידי קצינים מוש-אלים.

אם לא קרה הדבר כך, הרי אין התודה מגיעה לדויד בן-גוריון, אלא ליצחק שדה. גאונותו של שדה היתה טמונה בכשרונו לגדל ולטפח יצירה מקומית וכשרונות מקר-מיים. הוא היה הגנן אשר שתל וגידל, ב-משך שנים ארוכות, בסבלנות אינסופית, את אלופי תשי"ח - וכל מה שבא לאחר מכן. בשאר השטחים, באו מאו האימפורטרים במקום הגננים. הארץ מוצפת להקות-באלט זרות, ואין בה ריקוד מקורי. נערכים בה פסטיבאלים של כוכבים בינלאומיים - והי-יצירה המוסיקאית המקומית יורדת בהת-מדה. תערוכות בינלאומיות מושכות את הקהל - והציירים הישראלים יושבים ב-זכר. קבוצות-כדורגל בינלאומיות מציגות את כשרונן על מגרשינו - אך אין חינוך ספורטאי ראוי-לשמו בבית-הספר הישראלי, וחיי-הספורט המקומיים שוקעים בביצה.

ושוב: אין כל רע כהבאת להקות-באלט ובעריכת פסטיבולים. להיפך. זה יכול לעזור לגיבוש הטעם והרמה המקומית. הפכנה מתחילה רק כאשר ייבוא זה בא במקום יצירה מקומית, כתחליף ליצירה מקומית. כאשר נדמה ל-חברה שהיא עולה ועולה בסולם היצירה, בעוד שלמעשה היא יר-דת ויורדת למעמקי הלבנטיות.

★ ★ ★

טווח הארץ, שהוא היחיד הקובע בחייה האומה, דבר אינו קובע אלא גידולם וטיפוחם של יוצרים מקומיים - באמנות ובמדיניות, בספרות ובצבא, ב-תיאטרון ובספורט. דרושות אהבה וסבלנות איך-קץ, תשומת-לב ואהדה ללא-גבול, מצד המדינה ומצד החברה, כדי לגדל ולטפח תאריצירה אמיתיים. לא מוצגי-ראחה ש-גודלו בחממה, אלא יוצרים של ממש, ה-מסוגלים לעמוד ברוח-הפרצים מבלי להי-תלש.

מבחינה זאת שדה סס דובינר אחד, ה-מרתק תריסר אמנים מוכשרים ונותן להם ליצור כרוחם, כשהם פטורים מדאגות-פרג-סה, יותר מאשר מאה פסטיבלים של אמנים זרים. כי האמן הזר בא והולך, ואילו הי-אמן המקומי, הנשאר כאן, מוסיף לתרבות הלאומית ויוצר את האצירה לגידול אמנים נוספים.

והנה, בעוד התערוכות והפסטי-בילים פורחים אצלנו, חלה נסיגה ברוב שטחי היצירה. מזה שנתיים לא הופיע בארץ אף רומן מקורי גדול אחד. מזה שנים לא הופיע על במותינו מחזה מקורי חראוי לשמו. השירה מתנוונת, והמוסרי-קה מפגרת.

★ ★ ★

אולי כדאי לשים לב לעובדה כי ל-עסקי-הייבוא ניתן אצלנו מעמד מ-לכת, וכי בן-גוריון ונערי-חצרו מנצחים אישית על טולחן קלוקל זה.

שמה יש שורשים עמוקים יותר לתופעה זו? שמה זה פרי תחושת-הנחיתות של מישר עקר מעיקרו, התורג במגנידו כל יצירה אמיתית? שמה זו תוצאת שינאית האינוסטיקטיבית של איש-המנגנון כלפי ה-יוצר האמיתי? שמה זה פרי אוסיים של שליטי הארץ, שכולם גדלו בכור ועל כן רואים בתרבות הנכר את התרבות היחידה? השנור הזה דאם תמציתו של חי-מישטר חזק. היש מלא בכך שהי-שנוורקראטיה מתפשטת בהדרגה מעולם הפיאננסים אל עולם הי-אפתטיקה והאתיקה, עד הקיפה את כל מערכות-החיים הלאומיות.